

На повечето обществени дискусии, премиери на книги, инициативи, свързани с комунистическото минало, които отразявам на сайта desebg.com през последните две години, почти винаги забелязвам присъствието една жена. Не я познавах. До 1 ноември тази година, когато на [отбелязването на Деня на народните будители](#) на изложбата [България](#)

” [1944 – 1989. Забранена истина](#)

” в Държавна агенция „Архиви” присъствах на представянето на книгата „Горяните в Източния Балкан”.

Оказа се, че същата жена **Радостина Георгиева** е авторът на книгата. В действителност тя е внучка на един от легендарните горяни – командира на Втора сливенска чета на горяните [Георги Маринов-Търпанов](#).

На 2 юни 1951 г. четата е влиза в бой с около няколко хилядни милиционерски и армейски части. Въпреки, че е ранен на няколко места Търпанов успява да се изтегли с част от горяните. Заловен е след пет месеца, а след това осъден на смърт и екзекутиран.

Тази неделя в електронната библиотека на desebg.com бързам да споделя този нова книга. След първото откряване на темата за въоръжената съпротива срещу комунистическия режим след 9 септември 1944 г. с книгата на проф.

Диню Шарланов

” [Горяните. Кой са те](#)

” в края на 90-те години на XX век, след

двата документални сборника

на

Държавна агенция „Архиви“

за горяните, след фундаменталната двутомна „

История на комунизма в България

” (2009), в която проф. Шарланов дава точна картина на въоръжената съпротива, след документалния филм на

Атанас Киряков

”

Горяни

”, дойде ред и на една по-различна книга.

Това, което Радостина Георгиева ни представя в „Горяните в Източния Балкан” е много сходно с творческите търсения на Ваня Жекова. Двете ги обединява факта, че принадлежат към семейства, преживели репресии по време на комунизма.

Освен, че ще намерите много нови и важни сведения за дейността на сливенските горяни, мисля че книгата на Радостина Георгиева е особено ценна със смелостта на автора ѝ да сподели преживяното. Тези деликатни за всяка фамилия моменти, още повече, когато става въпрос за невръстни момичета, каквито са случаите и Ваня Жекова, и с Радостина Георгиева, върху чието детство завинаги е останал отпечатъка на хора, свързани с „враг на народа”, всъщност са едно тежко емоционално бреме.

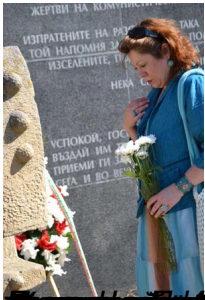
Ето как Радостина Георгиева описва детските си спомени:

⋮

„Аз не познавам дядо си Георги Маринов Стоянов – баща на майка ми. Родена съм много години след неговата смърт. Да пишеш за непознат човек е трудно, още повече когато ни отнеха насилствено кореспонденцията, всичко написано от неговата ръка, медалите и ордена за храброст, неговите вещи. Остана само един портрет и малка снимка със семейството, а спомените за него бяха белязани с печата на мълчанието. Баба ми, която ме отгледа като дете, до последно говореше много малко, дори когато я молах да ми разказва. С портрета свързвам и първите си представи за дядо си, тъй като на него е в униформа, мислих си, завинаги е останал на фронта...

Горяните в Източния Балкан или разчупване на мълчанието за преживяното

Написано от Христо Христов
Неделя, 04 Ноември 2012 15:53



~~.....~~